

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/272/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112232893
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4112232893.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 11. 02. 2014 č.k. 4C/548/2012-77, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nitra v ním označených exekučných konaniach. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody vo výške 6.147,09 eura a nemajetkovej ujmy v sume 1.229,42 eura z dôvodu, že bol účastníkom exekučného konania vedeného na Okresnom súde Nitra proti povinnému Y., v ktorom súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k jej posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, čo charakterizoval ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Nakoľko navrhovateľ sa aj v ďalších konaniach domáhal voči odporcovi rovnakého nároku, keď v každom konaní bola jeho výška iná, z dôvodu hospodárnosti podľa § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 4C/548/2012, 4C/550/2012, 4C/551/2012, 4C/553/2012, 4C/554/2012, 4C/555/2012, 4C/556/2012, 4C/559/2012, 4C/560/2012 a 4C/561/2012 s tým, že ďalej konanie bude vedené pod sp.zn. 4C/548/2012. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 27Er/264/2010 bola dňa 23. 04. 2010 exekučnému súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného PohotovostĚ, s.r.o. proti povinnému Y. G., na vymoženie 1.404 eur s príslušenstvom, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava sp.zn. SR 21095/09, ktorá bola uznesením zo dňa 08. 12. 2010 č.k. 27Er/264/2010-13 zamietnutá a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 11. 2011. V konaní pod sp.zn. 4C/550/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275 eur, pričom z fotokópie časti spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. 18Er/997/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej O. bola exekučnému súdu doručená dňa 21. 12. 2010 spolu s exekučným titulom a to rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu

v Bratislave sp.zn. SR 08345/10 a vo veci bolo vydané poverenie dňa 07. 02. 2011. V konaní pod sp.zn. 4C/551/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.063,99 eura za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nitra v exekučnej veci sp.zn. 7Er/276/2010, podľa ktorého súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému S. I. dňa 28. 04. 2010 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 21. 09. 2011 zamietnutá. Obdobne v konaní pod sp.zn. 4C/553/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 529,23 eura v súvislosti s exekučným konaním Okresného súdu Nitra pod sp.zn. 18Er/528/2010, kde bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému I. N. doručená exekučnému súdu dňa 15. 07. 2010 a táto bola uznesením zo dňa 21. 02. 2011 zamietnutá. V konaní pod sp.zn. 4C/554/2012 navrhovateľ žiadal priznať mu škodu vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 1.139,59 eura za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 7Er/803/2010, pričom z uvedeného spisu je zrejmé, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému Z. H. bola doručená exekučnému súdu dňa 19. 10. 2010 a táto bola uznesením zo dňa 23. 03. 2012 zamietnutá. Aj v konaní pod sp.zn. 4C/555/2012 sa navrhovateľ domáhal škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 283,98 eura za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 23Er/961/2010, z ktorého vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej O. V. bola doručená exekučnému súdu dňa 20. 10. 2010 a uznesením zo dňa 21. 02. 2011 bola žiadosť zamietnutá. V konaní vedenom pod sp.zn. 4C/556/2012 navrhovateľ žiadal priznať mu škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 531,07 eura, pričom zo spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. 10Er/600/2010 vyplýva, že súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej E. G. exekučnému súdu dňa 12. 08. 2010 a jeho žiadosť bola uznesením zo dňa 24. 01. 2011 zamietnutá. V konaní pod sp.zn. 4C/559/2012 navrhovateľ žiadal priznať mu škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 335,61 eura v súvislosti s konaním exekučného súdu vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 27Er/62/2004 a podľa obsahu tohto spisu bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej M. L. doručená exekučnému súdu dňa 18. 03. 2004 a poverenie bolo vydané dňa 30. 03. 2004. Taktiež v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/560/2012 si navrhovateľ uplatnil škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 265,54 eura za nesprávny úradný postup exekučného súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 25Er/15/2011, kde žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej D. bola doručená súdu dňa 14. 01. 2011 a táto bola uznesením zo dňa 22. 02. 2011 zamietnutá. Aj v poslednom konaní vedenom pod sp.zn. 4C/561/2012 sa navrhovateľ domáhal škody vo výške 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 639,87 eura v súvislosti s postupom Okresného súdu Nitra ako exekučného súdu vo veci vedenej pod sp.zn. 10Er/524/2010, v ktorom žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej Z. I. bola exekučnému súdu doručená dňa 15. 07. 2010, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 15. 04. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol. Opierajúc sa o ust. § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 1, 2 a § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. 05. 2011, ako aj do 17. 01. 2013 (ďalej len „Exekučný poriadok“) dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, a preto ho v jednotlivých konaniach spojených na spoločné konanie zamietol. Konštatoval, že samotnému uplatneniu nároku malo predchádzať jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom, t.j. s odporcom, pričom je nesporné, že navrhovateľ dňa 23. 04. 2012 mu doručil žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a po uplynutí 6 mesiacov bola splnená zákonná podmienka pre podanie návrhu na súd, i keď k uplynutiu tejto lehoty došlo až po začatí súdneho konania. Na námietku premĺčania vznesenú odporcom proti nároku na náhradu škody vzniknutému pred dňom 23. 04. 2009 neprihliadol poukazujúc na to, že rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti bolo doručené právnenému zástupcovi oprávneného dňa 13. 04. 2011, odkedy neuplynula zákonná 3-ročná lehota do podania návrhu na súd. Následne preto zisťoval opodstatnenosť navrhovateľom tvrdených porušení v postupe exekučného súdu. V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že zo strany exekučného súdu došlo k vykonaniu úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok argumentoval, že preskúmanie exekučného titulu exekučným súdom a následné zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemá za následok nesprávny úradný postup ani porušenie práv oprávneného, nakoľko exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a to aj bez návrhu a nielen z hľadiska procesného, ale i príslušných hmotnoprávných zákonných ustanovení, ako to konštatoval i Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí

pod sp.zn. II. ÚS 499/2010. Taktiež nemal za preukázané, že by v označených exekučných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti uviedol, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 bol exekučný súd v zákonnej 15-dňovej lehote povinný písomne poveriť exekútora vykonaním exekúcie, táto lehota však platila iba v prípade, ak bolo poverenie vydané pre exekútora na vykonanie exekúcie, v opačnom prípade a teda pokiaľ súd zistil rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadna lehota na vydanie zamietajúceho uznesenia nebola zákonom ustanovená. Takýto výklad predmetného ustanovenia označil za logický, pretože ak súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, tak zamietajúce rozhodnutie nebolo možné vydať v 15-dňovej lehote, keďže rozhodnutiu predchádzal postup súdu, v rámci ktorého vyzýval či už súdneho exekútora alebo oprávneného na predloženie podkladov, na základe ktorých došlo k vydaniu exekučného titulu, čo z hľadiska časovej náročnosti mohlo trvať aj niekoľko mesiacov. Množiac sa exekučné konania na základe rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc s prihliadnutím na potrebu ochrany spotrebiteľa si následne uvedomil aj zákonodarcu a od 01. 06. 2011 ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zmenil tak, že lehota 15 dní neplatí, ak ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, pričom znenie ustanovenia pokiaľ ide o vydanie zamietajúceho uznesenia, zostalo nezmenené. Navyše poukázal i na stanovisko Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 471/2012, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je možné považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, ale je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote. V tejto súvislosti poukázal na to, že v jednotlivých konaniach spojených na spoločné konanie existujú objektívne okolnosti, pre ktoré je možné konštatovať, že rozhodnutia súdu v exekučných veciach boli vydané v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, s ohľadom na samotný postup súdu vyžadujúci si zabezpečenie podkladov pre vydanie rozhodnutia, aj na to, aký bol v konkrétnom období nápad vecí a počet osôb vybavujúcich tento nápad v rámci exekučného oddelenia na príslušnom súde. V tomto smere dôvodil tiež že, exekučný súd musel skúmať rozpor exekučného titulu so zákonom, keďže na strane povinného vystupoval spotrebiteľ, oboznámiť sa so zmluvou o úvere, obchodnými podmienkami, ako aj dohodou o vyplnení zmenky a až následne mohol vo veci rozhodnúť. Postup exekučného súdu preto hodnotil ako efektívny a v súlade so zákonom, berúc do úvahy aj skutočnosť, aký bol nápad na exekučnom súde v jednotlivých rokoch a počet vyšších súdnych úradníkov, ktorí túto agendu vybavovali. Uviedol, že v konaniach vedených pod sp.zn. 4C/548/2012, 4C/551/2012 a 4C/553/2012 bolo potrebné postup súdu posudzovať v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 a keďže žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia boli zamietnuté, návrh navrhovateľa nepovažoval za dôvodný. V konaní sp.zn. 4C/559/2012 označil návrh za bezpredmetný, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 18. 03. 2004 a o tejto bolo rozhodnuté v zákonnej lehote 15 dní, keď poverenie bolo vydané súdom dňa 30. 03. 2004. V ostatných konaniach súd rozhodoval o žiadostiach o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, v ktorom lehota 15-dní neplatila pre exekučné tituly, akými boli rozhodcovské rozsudky a o týchto žiadostiach bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Dospel preto k záveru, že vo veciach spojených na spoločné konanie pod sp.zn. 4C/548/2012 nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a bez zbytočných prieťahov, pričom zo strany navrhovateľa nebolo doložené žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prieťahy v konaní tak, ako je to ustanovené už v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013. Uzavrel preto, že základ nároku uplatňovaného navrhovateľom nebol preukázaný, preto sa ďalej nezaoberal výškou škody a majetkovej ujmy, ani jej primeranosťou a návrh v celom rozsahu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil na ust. § 142 ods. 1 OSP a odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, pretože mu v súvislosti s konaním žiadne trovy nevznikli a odporca si ani žiadne trovy neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z..

Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyiac jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti, atď.. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie navrhovateľa bez odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

Predmetom tohto konania sú návrhy navrhovateľa, ktorými sa voči odporcovi domáha zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra ako exekučného súdu (ďalej len „exekučný súd“). Návrhom vedeným pôvodne na súde prvého stupňa pod sp.zn. 4C/548/2012 sa navrhovateľ domáha náhrady škody vo výške 6.147,09 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 1.229,42 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/550/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275 eur, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/551/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.063,99 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/553/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 529,23 eura, návrhom pôvodne vedeným pod sp.zn. 4C/554/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.139,59 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/555/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 283,98 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/556/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 531,07 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/559/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 335,61 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/560/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 265,54 eura a vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/561/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 639,87 eura. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhliadol vo všetkých exekučných konaniach v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/548/2012, tiež i vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 31. 01. 2013 č.k. 4C/548/2012-21 boli označené súdne konania spojené na spoločné konanie s tým, že toto sa bude viesť ďalej pod sp.zn. 4C/548/2012.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Úvodom je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.), je zák. č. 514/2003 Z.z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a tretou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí.

Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Vo svetle týchto záverov bolo potrebné i v súdnej veci posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu a nemajetkovú ujmu uplatňovanú navrhovateľom v tomto konaní. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo doposiaľ preukázané, že vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/548/2012, kde podľa navrhovateľa došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 27Er/264/2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému Y. G., o vymoženie 1.404 eur s príslušenstvom dňa 23. 04. 2010 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 08. 12. 2010 č.k. 27Er/264/2010-13 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 09. 2011 č.k. 6CoE/86/2011-32 zamietnutá.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/551/2012 obsah exekučného spisu sp.zn. 7Er/276/2010 dokladuje, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému S. I., o vymoženie 996 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 14. 12. 2009 sp. zn. SR 19253/09 bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010, následne exekučný súd prostredníctvom súdneho exekútora vyzval dňa 11. 05. 2010 oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, všeobecných obchodných podmienok a blankozmenky, ktorých predloženie urgoval i dňa 01. 07. 2010 a tieto boli exekučnému súdu predložené dňa 14. 09. 2010, po čom exekučný súd uznesením zo dňa 21. 09. 2011 č.k. 7Er/276/2010-16 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 05. 2013 č.k. 8CoE/52/2013-44 žiadosť súdneho exekútora zamietol.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/553/2012 bolo exekučné konanie vedené exekučným súdom pod sp.zn. 18Er/528/2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom Rudolfom Krutým vyhotovená dňa 14. 06. 2010 a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému I. N., o vymoženie 1.080,74 eura s príslušenstvom, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 21. 02. 2011 č.k. 18Er/528/2010-10 tak, že túto zamietol a následne uznesením zo dňa 20. 07. 2011 č.k. 18Er/528/2010-10 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov konania nepriznal.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/554/2012, podľa obsahu exekučného spisu sp.zn. 7Er/803/2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým doručená súdu prvého stupňa dňa 19. 10. 2010 pre oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému Z. H., o vymoženie 1.053,50 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 25. 06. 2009 sp. zn. SR 05749/09 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 23. 03. 2012 č.k. 7Er/803/2010-9 zamietnutá.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/555/2012 navrhovateľ podal návrh v súvislosti s exekučným konaním vedeným na exekučnom súde pod sp.zn. 23Er/961/2010, kde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého je datovaná zo dňa 20. 10. 2010 a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej O. V., o vymoženie 192 eur s príslušenstvom a ktorú exekučný súd uznesením zo dňa 21. 02. 2011 č.k. 23Er/961/2010-9 zamietol a následne uznesením zo dňa 09. 01. 2012 č.k. 23Er/961/2010-16 exekúciu zastavil.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/556/2012 obsah exekučného spisu exekučného súdu sp.zn. 10Er/600/2010 preukazuje, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 12. 08. 2010 na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej E. G., o vymoženie 551 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 21. 04. 2010 sp. zn. SR 01281/10, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 24. 01. 2011 č.k. 10Er/600/2010-9 žiadosť súdneho exekútora zamietol a následne uznesením zo dňa 06. 05. 2013 č.k. 10Er/600/2010-20 rozhodol i o zastavení exekučného konania.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/559/2012 z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. 27Er/62/2004 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár dňa 18. 03. 2004 na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o. proti povinnej M. L., na vymoženie 3.840,-Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice vydannej JUDr. Ondrejom Ďuriačom dňa 13. 12. 2003 pod č. N 5404/2003, NZ 120277/2003, exekučný súd dňa 30. 03. 2004 vydal poverenie pre exekútora pod č. 5403 002040* a súdny exekútor dňa 13. 06.

2008 predmetné poverenie vrátil exekučnému súdu, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie dňa 26. 05. 2008.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/560/2012 sporom dotknuté exekučné konanie bolo vedené na exekučnom súde pod sp.zn. 25Er/15/2011, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým doručená exekučnému súdu dňa 14. 01. 2011 na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej D. H., na vymoženie 192 eur s príslušenstvom, ktorá bola uznesením exekučného súdu zo dňa 22. 02. 2011 č.k. 25Er/15/2011-10 zamietnutá.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/561/2012 exekučný súd rozhodoval o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15. 06. 2010 na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej Z. I., o vymoženie 914 eur s príslušenstvom, ktoré exekučné konanie bolo vedené pod sp.zn. 10Er/524/10 a žiadosť súdneho exekútora uznesením zo dňa 15. 04. 2011 č.k. 10Er/524/2010-9 zamietol.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/550/2012 je návrhom dotknuté exekučné konanie vedené exekučným súdom pod sp.zn. 18Er/997/2010, v ktorom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola exekučnému súdu doručená dňa 21. 12. 2010 v súvislosti s návrhom oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej O. H., o vymoženie 456 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 14. 09. 2010 sp. zn. SR 08345/10 a kde exekučný súd dňa 07. 02. 2011 vydal pre uvedeného exekútora poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5403 081665*.

Nakoľko navrhovateľ vo vyššie popísaných postupoch exekučného súdu vzhladol znaky nesprávneho úradného postupu z dôvodu, že k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, s takým časovým oneskorením, ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní a vo vykonaní opätovného posúdenia jeho práva na zaplatenie dlhu a vytvorením stavu zakladajúcim reálnu nevymožiteľnosť istiny a jej príslušenstva pre prekážku veci rozhodnutej (vec sp.zn. 4C/548/2012) bolo potrebné z týchto hľadísk sa vecou zaoberať jednotlivo v každom z navrhovateľom označených exekučných konaní.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01. 06. 2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa zastáva názor, že z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom v zhora citovaných ustanoveniach plynie záver, podľa ktorého 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd, sa vždy vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Prejav vôle vyjadrený v právnej norme je totiž potrebné ozrejmiť výkladovými metódami, ktoré zachovávajú autenticitu sledovaného zámeru, čo umožňuje výklad doslovný, gramatický a systematický, pričom niet dôvodu pre použitie analógie. V tejto súvislosti je zvlášť významné, že úmyslom zákonodarcu bolo práve zefektívnenie exekučného konania v snahe dosiahnuť,

aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu a tak prispieť k lepšej vymožitelnosti práva. Táto požiadavka však stráca svoj základný význam a opodstatnenosť v prípade, že niet exekučného titulu pre jeho rozpor so zákonom ako materiálneho predpokladu každej exekúcie. Neznamená to však, že i vtedy exekučné konanie nemusí naplniť právo účastníka na prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, aby sa tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu dopadala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne) v tam stanovenej lehote na rozdiel od ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde uložil exekučnému súdu do 15 dní od doručenia žiadosti „poveriť“ exekútora, aby exekúciu vykonal. Obdobnú paralelu možno nájsť i v odvolaní proti rozhodnutiam v exekučnom konaní, ktoré v zásade nie je prípustné (§ 202 ods. 2 OSP), pokiaľ Exekučný poriadok výslovne vo svojich ustanoveniach nezakotvuje, že odvolanie prípustné je a taktiež i v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 16 ods. 1, § 75 ods. 4, 5, § 92 ods. 5, § 95 ods. 3 atď.), ktoré sa na exekučné konanie použijú, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 OSP). S ohľadom na cieľ a zásady Exekučného poriadku, na ktorých je budovaný, preto jeho ust. § 44 ods. 2 nie je možné interpretovať rozširujúcim spôsobom tak, ako to predkladá navrhovateľ. Odvolacím súdom zastávaný názor v konečnom dôsledku, s prihliadnutím na vzájomné súvislosti a účel sledovaný právnou úpravou, nemožno označiť ani za neprimeraný alebo svojvoľný výklad práva upierajúci základné práva a slobody, súčasťou ktorých je i právo na súdnu ochranu. Navyiac s účinnosťou od 01. 06. 2011 zákonodarca v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku neviazal ani vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora na zákonnú 15-dňovú lehotu od doručenia jeho žiadosti. Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01. 06. 2011 však bolo možné vykonať exekúciu, okrem iného, na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (písm. d/) a iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon (písm. i/). Preto v prípade, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, bolo tento potrebné považovať za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku a nie podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku.

Vychádzajúc z týchto záverov v súdnej veci s ohľadom na skutočnosť, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli exekučným súdom vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 4C/548/2012, 4C/551/2012, 4C/554/2012, 4C/555/2012, 4C/556/2012, 4C/553/2012, 4C/560/2012 a 4C/561/2012 zamietnuté, súd prvého stupňa správne konštatoval, že zo strany exekučného súdu nedošlo k porušeniu jeho povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej 15-dňovej lehote a teda z tohto dôvodu ani k nesprávnemu úradnému postupu. Odlišná situácia je však, pokiaľ ide o konanie pôvodne vedené pod sp.zn. 4C/559/2012 a 4C/550/2012. V prípade konania pôvodne vedeného pod sp.zn. 4C/559/2012 súd prvého stupňa konštatoval, že návrh navrhovateľa je úplne bezpredmetný, pretože v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 27Er/62/2004 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená exekučnému súdu dňa 18. 03. 2004 a o tejto bolo rozhodnuté v zákonnej 15-dňovej lehote, nakoľko poverenie bolo vydané exekučným súdom dňa 30. 03. 2004. Z návrhu navrhovateľa však vyplýva, že nesprávny úradný postup vyvodzuje z exekučného konania, v ktorom konanie začalo na jeho návrh ako oprávneného proti povinnej M. L., na vymoženie jeho pohľadávky vzniknutej neplnením záväzku zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX až dňa 21. 09. 2010 a súdny exekútor exekučnej veci prideliť číslo EX 14601/2010, pričom o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté exekučným súdom až dňa 22. 03. 2011. Súd prvého stupňa však hodnotenie nesprávneho úradného postupu vykonal v spise exekučného súdu sp.zn. 27Er/62/2004, kde sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky už v roku 2008 a teda v konaní, v ktorom navrhovateľ ani nesprávnosť úradného postupu exekučného súdu nenamietal. V tom prípade tak svoje rozhodnutie založil na nesprávne zistenom skutkovom stave, v ktorom následne nemôžu mať oporu ani jeho právne závery. Za rovnako nesprávne je potrebné považovať i právny záver súdu prvého stupňa vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 4C/550/2012, podľa ktorého 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre exekučné tituly, ktorým bol rozhodcovský rozsudok v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011. Ako už bolo uvedené, za situácie, že rozhodcovský rozsudok podľa platnej úpravy bolo potrebné považovať za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku a nie podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný súd sa vzťahovala 15-dňová lehota

od doručenia žiadosti exekútora, ktorá v danej exekučnej veci preukázateľne dodržaná nebola. Bolo preto potrebné posudzovať dôvodnosť návrhu navrhovateľa i z hľadiska splnenia ďalších predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. V tomto smere je preto potrebné jeho závery považovať za predčasné.

Obdobne je tomu, i pokiaľ ide o konštatáciu prvostupňového súdu, že v označených exekučných konaniach neboli preukázané navrhovateľom avizované zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Konštantná judikatúra Ústavného súdu SR však tiež ustálila, ako to uviedol i súd prvého stupňa, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02). Aby bolo možné pristúpiť k posúdeniu, či v jednotlivých exekučných veciach z uvedených hľadísk došlo k prietahom v konaní, musí tomu predchádzať dôsledné zistenie skutkového stavu, ktoré možno vykonať len na základe oboznámenia sa s exekučnými spismi. Súd prvého stupňa však pri svojom rozhodovaní tieto k dispozícii nemal vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 4C/548/2012, 4C/553/2012, 4C/555/2012, 4C/560/2012, 4C/561/2012 a 4C/550/2012 a vychádzal len z fotokópií časti spisov (aj to nie vždy čitateľných, pokiaľ ide o dátum podania žiadosti exekútora exekučnému súdu), čo je pre daný účel nepostačujúce.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil, keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom súd prvého stupňa v smere naznačenom odvolacím súdom doplní dokazovanie a vo veci opätovne rozhodne. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 OSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.